

KRUPECKI ANDRZEJ Grzegorz

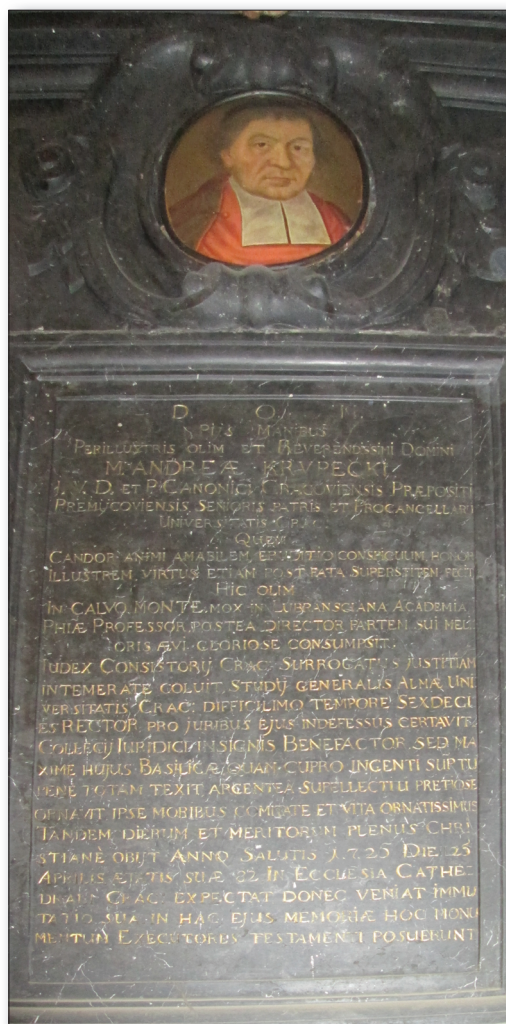
(ur. 11 III 1644 r., zm. 15 IV 1725 r.)

Nie dysponujemy dokładnymi danymi o pochodzeniu Andrzeja Krupeckiego, mógł on jednak wywodzić się ze szlacheckiej rodziny osiadłej w Małopolsce.

Studia odbywał na Uniwersytecie Krakowskim, gdzie w 1666 r. został promowany na bakałarza sztuk wyzwolonych, a w 1668 – na magistra *artium* i doktora filozofii. Do 1675 r. wykładał na Wydziale Sztuk Wyzwolonych jako docent *extraneus*, po czym pracował przez kilka lat jako nauczyciel w Akademii Lubrańskiego w Poznaniu,

u świętokrzyskich benedyktynów oraz jako prywatny preceptor u kanclerza koronnego Jana Wielopolskiego.

Wykłady na Wydziale *Artium* uniwersytetu podjął ponownie w 1679 r., równolegle zapewne studiując prawo. Obroniwszy w dniu 6 września 1681 r. tezę z fizyki, przyjęty został do Kolegium Mniejszego oraz podjął starania o zatrudnienie na Wydziale Prawa krakowskiej wszechnicy. Starania te zostały uwieńczone sukcesem: Krupecki otrzymał Katedrę Praw Nowych, a 22 stycznia 1682 r. dopuszczono go do responsji, do której przedstawił tezę prawniczą o cenzurach kościelnych (*Quaestio iuridica de censuris...*, Kraków 1682). Trzy dni później został uchwałą konwokacji kolegium przyjęty do jego grona; wtedy także odbył

Epitafium Andrzeja Krupeckiego w kościele św. Anny w Krakowie.

Fot. Mateusz Mataniak

uroczysty ingres i złożył przysięgę. Wybrany po raz pierwszy na prepozyta kolegium w semestrze letnim 1682 r., miał w przyszłości pełnić tę funkcję jeszcze dwięciokrotnie i aż dwadzieścia jeden razy być wybierany na radcę (konsyliarza). Od 12 listopada 1685 do 1688 r. z ramienia Kolegium Prawniczego kierował Kolegium Lubrańskiego w Poznaniu i nauczał w tej placówce prawa. Dnia 27 marca 1691 r. obronił w Kolegium Prawniczym kolejną tezę (*Quaestio iuridica de praescriptionibus...*, Kraków 1691), co umożliwiło mu zapewne uzyskanie licencjatury praw, przyznanej mu uroczyscie 17 stycznia 1692 r. Już w następnym roku obronił Krupecki doktorat, przedstawivszy do dysputy tezę o wolnościach kościelnych (*Quaestio iuridica de immunitate ecclesiastica...*, Kraków 1692). Jeszcze w tym samym roku objął Katedrę Procesu Prawa (*professio Luborzycziana*), a od 1709 r. zajmował Katedrę Praw Starych, czyli Dekretów (nazywaną tak od stanowiących główny przedmiot wykładu *Dekretalów* Grzegorza IX). Był także dziekanem Wydziału Prawa (m.in. w semestrze zimowym 1694/1695).

Od lat dziewięćdziesiątych XVII w. dał się Krupecki poznać jako energiczny organizator i administrator. Był m.in. prokuratorem dóbr uniwersytetu (1695), prowizorem Bursy Filozofów (1701–1713) i Bursy Prawników (1717–1723), zarządcą co najmniej trzech fundacji stypendialnych, a także prokuratorem kanonizacji bł. Jana Kantego (od 1703 r.) oraz podkanclerzym uniwersytetu (od 1711 r. do śmierci). Najwyższą godnością uniwersytecką, jaką przypadła w udziale Krupeckiemu, był urząd rektorski, który sprawował aż szesnastokrotnie (w latach 1702–1716). Jego urzędowanie jako rektora przypadło na ciężkie dla Krakowa i uniwersytetu czasy wielkiej wojny północnej. Miasto i uczelnia przygniatały były wówczas przez niebotyczne żądania finansowe szwedzkich władz wojskowych oraz zagrożone przez morowe powietrze. W dużej mierze to właśnie Krupeckiemu należy przypisać zasługę sprawnego przeprowadzenia *Almae Matris Jagellonicae* przez ten trudny okres.

Swą karierę kościelną zaczął Krupecki od skromnego beneficjum: altarii Zwiastowania NMP (trzecie ministerium) w kaplicy Szafranców w krakowskiej katedrze. Przed 15 października 1683 r. został kanonikiem kolegiaty Wszystkich Świętych, następnie 24 kwietnia 1684 r. objął w tejże kapitule prałaturę kantorii, 16 kwietnia 1687 r. – kancelarii, a w 1693 r. – kustodii. W nieokreślonym dokładnie czasie był także prokuratorem kapituły Wszystkich Świętych. Dalsze beneficja zawdzięczał Krupecki również, podobnie jak wyżej wymienione, prezencje uniwersytetu: 28 października 1692 r. został proboszczem w Luborzycy, przed 16 kwietnia 1706 – w Niegardowie, a 9 października 1711 r. – w Przemykowie. Przed 16 kwietnia 1694 r. został proboszczem w Podolu, tym razem z prezenty szlacheckich kolatorów. Pracował również jako sędzia surogat w krakowskim konsystorzu, a przed 7 maja 1709 r. awansował na najwyższą godność kościelną, jaką przyszło mu sprawować – kanonię katedralną krakowską.

Zmarł 15 kwietnia 1725 r. w Krakowie i został pochowany w tutejszej katedrze. Znaczną część pozostawionego majątku przeznaczył na dofinansowanie uniwersytetu i powiązanych z nim instytucji, w tym kościołów św. Anny (ze środków

pozostawionych przez Krupeckiego udało się sfinansować pokrycie blachą miedzianą dachu tej świątyni) i św. Marii Magdaleny. W uznaniu licznych zasług zmarłego dla uniwersytetu, na wniosek ks. Walerzyńskiego i pozostałych egzekutorów jego ostatniej woli, 10 grudnia 1725 r. uczelnia postanowiła ufundować mu epitafium w kolegiacie św. Anny.

AUJ rkps 49 s. 204–257, *passim*; AUJ rkps 50 s. 3–111, *passim*; AUJ rkps 208 s. 57, 323, 352, 377; BJ rkps 5359 II t. 5 fol. 25v, t. 6 fol. 143–145v; W. Baczkowska, *Krupecki Andrzej Grzegorz*, PSB, t. 15, Wrocław 1970, s. 405–406; Michalewiczowie 1 s. 624–625 nr 1130–1131; Michalewiczowie 5/1 s. 47, 117; Pietrzyk Poczet s. 206; Dzieje UJ s. 392, 402.

Krzysztof Fokt